

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

 SVTROJICA.MELBOURNE [СВ ТРОЈИЦА БРАНЗВИК](https://www.youtube.com/channel/UC...) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 7. ФЕБРУАР 2021. ☞ Број 75 ☞ Година III

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

СВЕТИ ГРИГОРИЈЕ БОГОСЛОВ

СА СВЕТИМ ВАСИЛИЈЕМ
ВЕЛИКИМ И ЈОВАНОМ
ХРИЗОСТОМОМ, ПРОСЛАВЉА СЕ
У ЗАЈЕДНИЧКОМ ПРАЗНИКУ –
СВЕТА ТРИ ЈЕРАРХА.

Свети Григорије Богослов, архиепископ цариградски. Рођен у Назианзу од оца Јелина и мајке хришћанке. Пре крштења учио се у Атини заједно са Василијем Великим и Јулијаном Одступником. Често је он прорицао Јулијану да ће бити одступник од вере и гонитељ цркве, што се и збило. На Григорија је нарочито много утицала добра му мајка Нона. Када заврши своје учење, Григорије се крсти.

Свети Василије рукоположио га је за епископа сасимског, а цар Теодосије Велики ускоро га позове на упражњени престо архиепископа цариградског. Саставио је многобројна дела, од којих су му најславнија она из Богословља, због чега је и назват Богословом. Нарочито је знаменито по дубини његово дело Беседе о Светој Тројици. Још је писао против јеретика Македонија, који је криво учио о Духу Светоме (као да је Дух створење Божје), и против Аполинарија, који је криво учио, као да Христос није имао човечје душе, него да му је божанство било место душе. Писао је такође и против цара Јулијана Одступника, свог негдашњег школског друга. Када на Сабору 381. године, наста распра око његовог избора за архиепископа, он се повуче сам, изјавивши: „Не могу нас лишити Бога они који нас лишавају престола“.

Затим напусти Цариград, оде у Назијанз, и тамо проживе до смрти у повучености, молитви и писању корисних књига. Иако је целог живота био слаба здравља, ипак је доживео осамдесету годину. Мошти су му доцније пренете у Рим, а

глава му се налази у Успенском сабору у Москви. Био је и остао велико и дивно светило цркве православно, како по кротости и чистоти карактера тако и по ненадмашној дубини ума. Упокојио се у Господу 390. године (в. 30. јануар).

ВАЖНО ОБАВЕШТЕЊЕ

НАШИ ПЕНЗИОНЕРИ
ПОЧИЊУ СА СВОЈИМ
САСТАНЦИМА – РУЧКОВИМА
У
ЧЕТВРТАК, 11. ФЕБРУАРА

РАСУЂИВАЊЕ

Обмањују сами себе они који самоуверено говоре да они добро познају људе и да се не даду ни од кога обманути. Ко може познати какав је дух у ком човеку, осим Бога јединога, који зна тајне срца? Чак и велики светитељи варали су се у људима. Тако нпр. Св. Василије дуго је сматрао за свога човека некога лицемерног јеретика, и бранио је овога од многих нападача, док се најзад није сам уверио о лажности његовој и горко разочарао. Св. Григорије Богослов покрстио беше неког философа, по имену Максима, и толико заволи овога да га је држао у дому своје и за трпезом својом. А тај Максим беше opak и лукав као змија, и после извесног времена издејствује сплеткама и поткупљивањима, да буде од неких Цариграђана признат за патријарха на место св. Григорија. Када је ово искушење, после великих смутњи, отклоњено, неки су укоравали Григорија како је могао држати код себе свога највећег противника? „Нисмо ми криви“, одговори светитељ, „ако не прозиремо нечију злобу. Једини Бог зна унутрашње тајне човека. А нама је заповеђено законом, да с очинском љубављу отварамо срце своје сваком ко нам долази.“ Незлобан човек не може лако да појми злобу злобнога.

(Пролој)

НАША ШКОЛА ЈЕ ПОЧЕЛА СА РАДОМ. ЗА
СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ ОБРАТИТЕ СЕ
НАШИМ УЧИТЕЉИМА НА:
SCHOOL@SVTROJICA.MELBOURNE

ИСТИНИТА РИЈЕЧ

Свети апостол Павле је један од најзначајнијих људи у Цркви Христовој, који је због склопа околности, од једног од највећих гонитеља хришћана, постао један од најватренијих проповедника Христовог јецанђеља.

„Што је људима немојуће Боју је мојуће“ (Лк. 18,27), каже Христос. Само је Бог, снагом свога божанског бића, могао да од гонитеља Савла, направи апостола Павла. Како је Он то учинио? Господ је три године гледао како Савле прогони Његове следбенике. Он као глава Цркве, коју је створио због спасења људи, трпи човека, образованог и способног да чини добра дела, који учествује у прогону и убиствима делова Његовог Тела – Цркве. И, после три године, долази до сусрета Господа и Савла пред градом Дамаском.

„Савле, Савле, зашто ме јониш“? (Дай. 9,4), пита Господ. Све што је Савле могао да учини у том тренутку, опхрван страхом, било је: „Господе, шта ћу да чиним“ (Дай. 9, 6).

Присуство Бога живог у непосредној близини Савловој, божанска светлост, у којој је Господ био обучен, учинили су да је Савлу све било јасно. Све што је он могао да учини у том тренутку јесте управо то што је учинио. Као да је рекао: Господе, само реци и слуга Твој ће учинити.

Обраћање Савлово можемо слободно назвати правим именом: покајањем. Да, Савле је преумио у тренутку, покајао се и ставио се у службу Господа. Није више бринуо о другим, овоземаљским, вредностима. На сличан начин, призвани су и многи други људи, који у торжествујућој Цркви Христовој, на Небу, заузимају значајно место. Тајна је у њиховој спремности да препознају и признају Господа као Спаситеља света. Апостол Павле, у

својој првој посланици Тимотеју, објашњава свој однос са Христом:

„И захваљујући Христју Исусу Господу нашему који ми даде моћ, што ме за вјерна ѓрими, ѓосћавивши на служење“ (1Тим. 1,12).

Као да каже: Он је тај коме припада свака хвала. Он ми даде моћ, Он ме призна, Он страда за мене и ја немам више своје воље, већ целим својим бићем служим Ономе коме припада та свака слава и поклоњење. Касније ће Апостол и да изговори оне добро познате речи: „А живим – не више ја, него живи у мени Христос“ (Гал. 2,20).

Свети апостол Павле, опет у посланици Тимотеју, објашњава Христов однос према њему, а самим тим и према нама. Он пише: „Али збој штоја бих ѓомилован да би Исус Христос ѓоказао на мени ѓрвومه сво дуоѓрѓљење, за ѓримјер онима који ће вјеровати у Њега за живој вјечни“ (1Тим. 1,16). Значи, он тврди да је Господ дуготрпелив и да га је признао због општег добра Цркве. Из примера обраћања апостола Павла (Савла) ми учимо о дуготрпеливости и смирености. Када неко у нашем окружењу ради нешто што не би требало да ради, ми најчешће, немамо довољно смирености односно времена за такву особу, те прибегавамо осуди дотичне особе. То нам је некако најлакше и свој став оправдавамо тиме што износимо чињенице, које говоре у прилог става који смо заузели. Иако наш став може да се оправда, гледано са правне тачке гледишта, то не мора увек да буде најбољи начин. Ми се позивамо на право и легалност, сопствених или поступака других, онда када смо немоћни да решимо међусобне сукобе. Другим речима, тамо где нема љубави, закон је на снази. Али, наш Творац нас учи кроз лични пример трпљења нас ради, да морамо имати више времена

једни за друге као и да никад није све изгубљено када је човек у питању. Наиме, човек се увек може покајати, а наша дужност је да, следујући Христу и Његовим светитељима, покушавамо да изазовемо то покајање код оних из нашег окружења. Да је Господ желео да дигне руке од гонитеља Савла, речено нашим речником, имао је свако право, јер Га је овај прогонио за три године, али Он је имао стрпљења и упорно чекао. Када се десио овај богочовечански сусрет код Дамаска, Савле је још увек могао одрећи Господа, али Он се покајао и, кроз овај чин, спасао себе и милионе других кроз векове. Он, кроз своја писана дела и лични пример, помаже многима да им се отворе духовне очи, шаљући их стално ка бањи „Силоанској“ – месту очишћења од духовног слепа.

Много је важно да очевидац одређеног догађаја прича причу која се десила. У нашем искуству најчешће слушамо препричане приче. Марко је видео, испричао Јанку, Јанко преприча Гаври, Гавра Миловану, Милован Манојлу, Манојло Русимиру и, сада можете мислити каква је Русимирова прича, после неколико препричавања. Међутим, када је Савле, потоњи апостол Павле, пред Дамаском видео Бога, он је своје лично искуство пренео и преноси вековима, кроз своја писана дела. Он просто сведочи: „Истинита је ријеч и свакоја ѓримања достојна да Христос Исус дође у свијет да спасе ѓрјешнике од којих сам ѓрви ја“ (1Тим. 1,15).

Нека нам служи апостол Павле као пример проповедања ИСТИНИТЕ РИЈЕЧИ, а „Цару вијекова нейролазном, невидљивоме, јединоме ѓремудроме Боју, часћ и слава у вијекове вијекова. Амин“ (1Тим. 1,17).

Проша Милораг Лончар

МИСЛИ ЗА 7. ФЕБРУАР

ГЛЕДАТЕ ДА МЕ УБИЈЕТЕ, ЈЕР РЕЧ МОЈА НЕ МОЖЕ У ВАС ДА СТАНЕ (ЈОВ. 8, 37).

Зашто реч Христа није могла да стане у старешине јеврејске? Зато што су они били потпуно испуњени зломом, те у њима није било места за божанско себе, за божанску благовест. Све што је расло у души њиховој то је био усев сатански, антихристовски. Зато су они и гледали да убију Христа. Кроз благодатог Псалмиста Господ говори: *испразнише се и разумише да сам ја Бој* (45, 11).

Треба се, дакле прво испразнити од свега Богопротивног, т. ј. од свега онога што смета да се у нама настави светлост богопознања. Када се човек од тога испразни, онда, и тек онда, може он разумети, да је Бог – Бог. А докле год човечју душу испуњавају богопротивне мисли, богопротивни осећаји и богопротивна хотења, докле човек уопште не може да слуша ни да прима речи о Богу. Ко год пак нема Бога у себи, тај се труди, по неком пакленом нагону, да искорени Бога из душе онога, ко Га има.

Гледате, да ме убијете. Зашто? Зато што ни једна Божанска реч Христова није могла наћи склоништа ни пријема у безбожним срцима њиховим. Немајући ничега сличног са Христом Господом јеврејске старешине нису могле имати од самог почетка никакве пријатељске везе са Њим.

О Господе Исусе, благи Спаситељу наш, помози нам испразнити се од свега греховног семена у нама, да би реч Твоја света могла уселити се у нас, и објаснити, и оснажити, и васкрснути нас. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Св. Николај Велимировић

MONASTERIES ARE THERAPEUTIC CENTERS FOR SPIRITUAL HEALING

Monastics are an integral part of the Church and should not be seen as independent of the Church Universal. Monks are bound by the

Holy Transfiguration Monastery (ROCOR), near Bombala, NSW

same Gospel as other Christians and need to avail themselves to the missionary and pastoral needs of the Church, as needed. Although a primary role of monasticism is to be found in worship and contemplative prayer, monks also have a long history as missionaries.

Many of the great monasteries of Russia, as an example, were founded in remote places but became centers of pilgrimage, attracting countless people. Whole cities often formed around monasteries, precisely because the monks had reached out with the Gospel and worked among the people. Where there was a need, monks responded with charity and evangelical witness.

In these difficult times where people are suffering economic hardship, loss of jobs and foreclosure on homes, monks can bring a different perspective that can give hope to those who've lost all hope. Since monasteries are centers of spiritual healing and empowerment, people who are struggling to find meaning in their lives can walk away with a new vision, gained through the interior work of the monks who have availed themselves as therapists for those who are hurting.

The strength of Orthodox monasticism is not to be found in the sameness of every monastery, for each monastic community has its

own expression, often quite different from other monasteries. In Greece and Russia, there are monastic communities that run printing presses, care for the elderly and infirm, run Orthodox bookstores in cities, live as hermits, run large retreat facilities, teach in

schools, and even, on occasion, serve parishes.

Monasticism is not something that is mastered through academic pursuits, but is rather acquired over many years of struggle, through obedience, long nights of prayer, ascetical practice, and communal life. A monastic, who is true to his vocation, will often see himself as just a beginner, even though he's been a monk for forty years, for he realized how far he is from the perfection that comes with total surrender to Christ.

Many would wish to see monasticism in a romantic way, with monks quietly and silently living out hidden lives, yet there are monks who work with people as spiritual fathers, preachers, teachers, participating in an active way in service to the world. Each monk, and each monastery is called apart for the service of God and His Church, as God wishes. Thus, it is dangerous ground when we judge a monastery or a monk from our own fanciful image of what we think they should be like, for even on the Holy Mountain of Athos, there are many varieties of monastic expression, none being better than the other, and all based on the prompting of the Holy Spirit, as the monk attempts to live out the evangelical life of the Gospels.

Although the Orthodox Church does not have religious orders as the Latin Church does, there are in

Orthodoxy different styles of monastic life, both individually and in community. Generally speaking some monasteries may be more liturgically oriented, while others may be more ascetic, while still others may have a certain mystical tradition, and others be more inclined to spiritual guidance and openness to the world for the purpose of care and counseling. These various styles of monasticism, which take both a personal as well as a corporate form, are not formally predetermined or officially legislated. They are the result of organic development under the living grace of God.

Yet all monastics share the common vows of poverty, chastity, obedience, and stability of place, ever following the words of Jesus which are the cornerstone for this life, "be ye perfect as your heavenly Father is perfect."

*With love in Christ,
Abbot Tryphon*

ЗНАЧАЈНА ПРОМЕНА У СРПСКОЈ ШКОЛИ

Учитељице Емилија Симић, која је радила у нашој школи 23 године и Миљана Влајић 12 година, замолиле су нас да им нађемо замену. Управа Црвене општине, на својој редовној седници, одржаној у недељу 27. децембра 2020. године, примила је ову молбу наших учитељица и прихватила њихову је, уз

посебну захвалност за њихов дугогодишњи рад у нашој школи. На предлог проте Петра Дамњановића, Управа је једногласно примила за нове учитеље у школи Миљана Тодоровића и Јелену Попратњак. Овом приликом још једном изражавамо нашу искрену благодарност Емилији и Миљани на њиховом преданом и професионалном раду у нашој школи, а с друге стране, желимо срдчану добродошлицу Милану и Јелени.

Црквени огбор

ИЗРЕКЕ ПАТРИЈАРХА ПАВЛА

Време је једно трајање које има прошлост, садашњост и будућност. Али прошлости као времена нема. Има остатака од прошлости. Будућности такође нема, она ће бити. А шта има? Има само садашњост. Та категорија времена не односи се на Бога. На Њега се односи вечност. А вечност је стална садашњост. Нема ни прошлости ни будућности.

Не може се бити Христов ученик без спремности на тешкоће. Битно је да ми не стварамо тешкоће другима, а да тешкоће које долазе од света „који у злу лежи“, свесно прихватимо, као пут, као крст свој. Одбијање хришћанина да носи крст јесте одрицање од Христа.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ЗА НАРЕДНУ НЕДЕЉУ

НЕДЕЉА, 7. ФЕБРУАР/25. ЈАНУАР 2021. ГОДИНЕ СВЕТИ ГРИГОРИЈЕ БОГОСЛОВ ЈУТРЕЊЕ У 9ч, ЛИТУРГИЈА У 10ч	НЕДЕЉА ТРИДЕСЕТ ПЕТА ПО ДУХОВИМА - Глас 2. Јутрење: Јеванђеље васкрсно 2 . Мк. 16,1-8 Литургија: Апост. 1Тим. 1, 15-17; Јев. Лк. 18,35-43
ЧЕТВРТАК, 11. ФЕБРУАР	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ СВ. ТРИ ЈЕРАРХА У 19ч
ПЕТАК, 12. ФЕБРУАР – СВЕТА ТРИ ЈЕРАРХА	ЈУТРЕЊЕ У 9ч, ЛИТУРГИЈА У 10ч
СУБОТА, 13. ФЕБРУАР	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ У 19ч
НЕДЕЉА, 14. ФЕБРУАР - СВ. ТРИФУН	ЈУТРЕЊЕ У 9ч, ЛИТУРГИЈА У 10ч